

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 293.

Femte Sæssion.

91de Møde.

Mandagen den 20de Februar.

(Fors.)

A. Sage: Dersom det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (Meyer), der talte i denne Sag, vilde have gjort sig det Halve af den Uærlighed, jeg har gjort mig, for at undersøge disse Forhold, vilde han vistnok være kommen til samme Slutning som jeg, og det vilde altsaa have været unødvendigt at gaae i den store Detail, som han har gjort. Jeg kan forsikre, at jeg ikke uden den allerbestemteste Autoritet har anført, hvad jeg yttrede; jeg kan forsikre, at Beregningen, som ikke er min, men, jeg kan gjerne sige det, er den kongelige Myntis, er $99\frac{1}{20}$, og det, han anførte om det forskjelligte Gehalt af Sølvet, har jo her aldeles Intet at betyde. Det taler tvertimod for, at den svenske Specie har en endnu højere Værdi; thi Regjeringen giver den saakaldte Legering af Kobber til, uden at beregne det i Mynten, og, naar der altsaa er en stor Til sætning i den svenske Specie, saa formerer det Udgifterne for Regjeringen, skjøndt det ikke formerer Værdien af Mynten. Naar han tillige erindrede, at Myntomkostningerne ikke ere saa ganske ubetydelige, som den ærede Finanzminister sagde, idet de beløb sig til $\frac{1}{2}$ pCt. og ikke afgive nogen væsentlig Fordeel for den Mynt, som vi have, eller for den, man har i Sverrig eller Norge, saa vil man altsaa faae ud, at vi vinde ikke alene Myntomkostningerne, som Regjeringen bærer, og som ikke fradrages i Mynten, men ogsaa Forskjellen i Værdien. Jeg troer altsaa, at vi ganske roligt kunne blive staaende ved den Værdi, jeg har angivet, at vi nemlig, for

at faae $99\frac{1}{20}$ svenske Specier, ere nødsagede til at udgive 100 danske Specier, og, naar dette er saa — og jeg har angivet min Kilde, efter selv at have undersøgt disse Forhold, saavidt jeg kunde, og fundet det baade theoretisk og praktisk rigtigt —, saa kan jeg virkelig endnu ikke indsee nogen som helst gyldig Grund til, at vi skulle nægte at modtage en Mynt, som kaldes det Samme som vor, som er det Samme som vor, og som kun kommer her for at bidrage til Handel og Omsætning. Jeg kan meget godt begribe, at Regjeringen, for at blive af med den hele slette Courantmasse, som gaaer i den sydlige og vestlige Deel af Landet, har besluttet sig til ikke at modtage disse slette tydske fremmede Mynter, inclusive den preussiske Daler, som idetmindste til en vis Tid — jeg tør ikke sige, hvorledes Forholdet er i dette Dieblik — bleve tagne til en større Værdi, end de havde i Sølv; jeg kan godt begribe dette; men denne Argumentation rammer ikke den fremmede gode Mynt. Dersom den ærede Minister vil bryde sig noget om, hvad der hændes i andre Lande, saa kan jeg henvise ham til flere Lande, hvor man med største Fornøielse tager saadanne Mynter, som ere lige i Værdi og lige i Navn med deres egne, fordi man meget vel veed, at man derved bidrager til Omsætningen. Jeg skal tillige anføre, at jeg ikke har indbragt dette Forslag for det ærede Thing uden efter Opfordring fra meget betydelige Navne hos os, Navne, som i slige Sager altid have haft ikke ringe Ansæelse. Jeg vil endnu tilføie, at jeg har henvendt mig til Folk i Banken og bedet dem sige mig enhver Indvending, som de kunde tænke, at der kunde gøres imod et saadant Forslag, men de have ikke kunnet angive mig nogen. Jeg synes ikke, at vi i dette Tilfælde